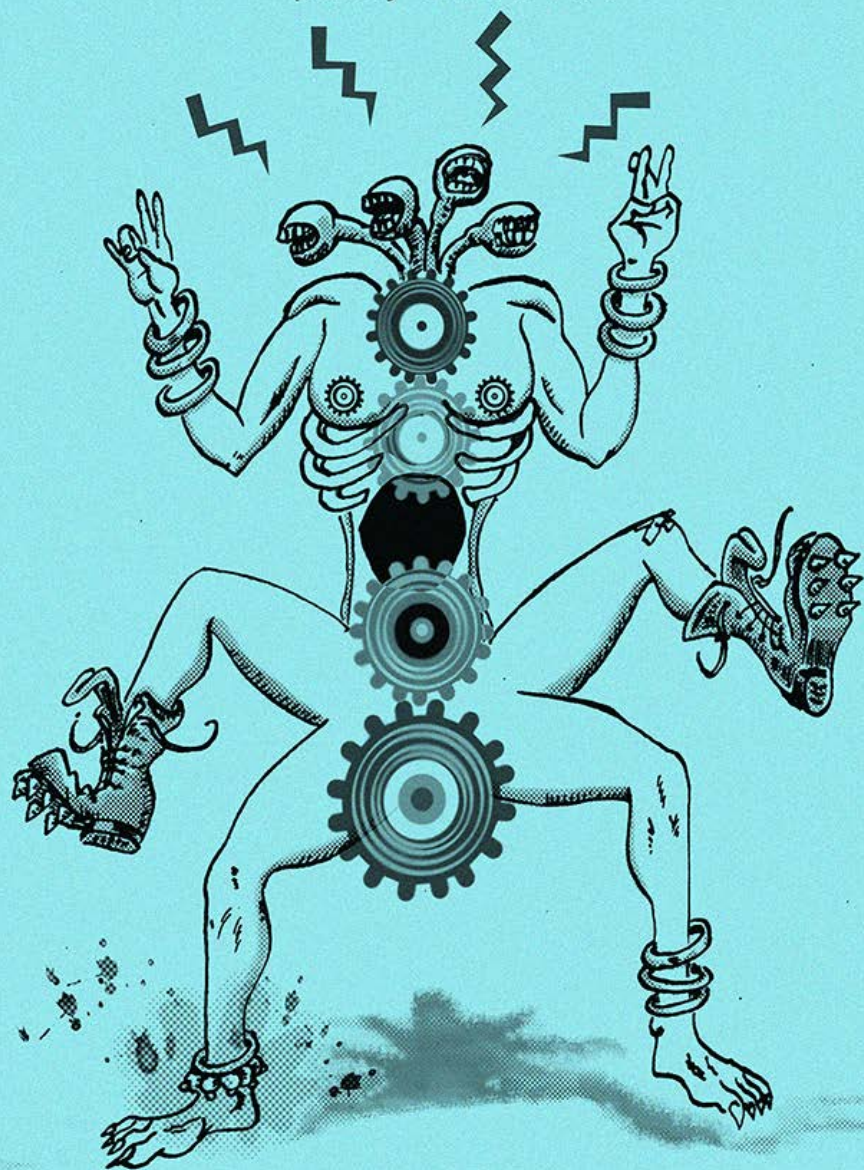

DEMONI DANSATORI

Cugetări provizorii asupra mișcării free party siciliene

O contra-propagandă M.E.K.A.N

Pagini Libere este o editură anarhistă.

Suntem un colectiv descentralizat, autonom și organizat non-ierarhic. Scopul nostru este acela de a oferi publicații (cărți, broșuri, fanzine etc.) în limba română și, uneori, în alte limbi, în ideea de a populariza și inspira viziuni și practici alternative la sistemul actual, capitalist și autoritar.

Tradiția libertară a fost întotdeauna una în care pamfletele, tipăriturile clandestine și materialele tipărite rapid și pe ascuns au circulat liber, neîngrădit. Continuând această tradiție, materialele publicate de către Editura Pagini Libere pot fi folosite, adaptate sau modificate de către oricine dorește acest lucru, însă nu cu un scop comercial. Cerem, pe cât posibil, persoanelor care folosesc materialele publicate de noi sau părți din acestea să specifice, într-o formă neintruzivă, sursa de unde au preluat materialele respective.

pagini-libere.ro

facebook.com/editurapaginilibere

instagram.com/paginilibere

editurapaginilibere@protonmail.com

Colectivul Pagini Libere este conștient de impactul ecologic al cărților în format fizic, așa că îți reamintim:

Împarte

Cu cei dragi, din familie sau comunitate, cărțile tale.

Donează

Cărțile de care crezi că nu mai ai nevoie.

Nu arunca

O carte, oricât de deteriorată, nu se aruncă niciodată.

Repară

Fă-ți timp pentru a repara o carte și dă-i șansa ca ea să lumineze mintea altor oameni.

Nu cumpăra ce nu ai nevoie

Nu cumpăra cărți doar de decor.

Cumpără numai ceea ce te interesează cu adevărat.

Aceasta nu va fi nici o istorie a mișcării free party siciliene, nici o descriere completă a mișcării așa cum se dezvoltă ea în momentul de față. Am puțină experiență în mișcare, la care am aderat de curând, și nu înțeleg bine încă toate dinamica și relațiile de putere. Și, de altfel nu-mi prea place să scriu analize istorice. Dar cum am participat la câteva petreceri libere, după ce m-am mutat în Sicilia, vreau să împart câteva gânduri despre mișcare cu camaradele¹ contorsioniste de sunete, vrăjitoare, pirate, barbabe, șamane, nomade, exploratoare spațiale, criminale smooth și așa mai departe, care creează aceste momente și care m-au acceptat cu atâta generozitate ca pe un* dintre ele. Mă inspirați mult.

Vreau să fac și un pic de contra-propagandă, adică să contracarez descrierea petrecerii pe platformele mainstream ca fiind un loc de hedonism pur și intoxicație. Voi contracara cu ideea că mișcarea reprezintă o sfidare a algoritmilor și mecanismelor care construiesc realitatea dominantă, pe care eu o numesc „burgheză” și pe care o găsesc, ca multe din noi sunt sigură, plicticoasă și scârboasă. După mine, mișcarea free party siciliană creează o **contra-economie** de extaz și de organizare socială.

Așadar, la ce să te aștepți dacă citești? Un mic eseu, în parte apocrifal și în parte fantasmatic, despre experiența mea în mișcarea free party siciliană. Nu pretind că ăsta este adevărul absolut sau vreo analiză expertă. Dar nu zic nicio minciună.

1. Ca să scurt-circuitez un pic masculinitatea tradițională a cuvântului scris, am decis să folosesc pronume feminine. Ca și genul, aceasta e doar o figură de stil: mă refer la toate persoanele frumoase care fac parte din mișcare, inclusiv cele care se identifică prin pronume masculine.

Frumoase și nebune

Chiar din prima, Crazy Connection 2018, am fost impresionată de o petrecere super, jucăușă, plină de efervescență, incluziune, complicitate și prietenie. Acolo m-am cunoscut cu câteva dintre prietenele mele cele mai bune. După aceea, am participat la diverse petreceri și senzația că intru într-o realitate alternativă construită de un grup relativ mic de persoane mi-a rămas. Persoane cu mai multă experiență mi-au spus că mișcarea a pierdut unele dintre aceste caracteristici în ultimii zece ani; dar, cel puțin din experiența mea și spre deosebire de alte mișcări contra-culturale europene, mișcarea free party siciliană nu s-a rigidizat în ritualuri găunoase, concurență falică și fițe fashion sau în slogani și formule obosite care nu îndeplinesc nicio altă funcție în afara celei de a alimenta narcisismul participanților. Eu am simțit aici un spirit de experimentare și de „facem poteca mergând” fără nici un fel de hartă oficială. Și, mai ales când la petreceri rămâne doar nucleul dur, simt un grup de persoane „frumoase și nebune”, cum zicea cu înțelepciune D., care se joacă de-a creatul unor momente de extaz colectiv a căror amintire mă fascinează pentru săptămâni în șir. Așa că, nucleului dur, tuturor crew-urilor, triburilor, soundsystem-urilor, DJ-ilor și raveritelor hardcore, mulțumiri pentru că creați această contra-realitate în care nu se aplică regulile „comportamentului corect” care ne strangulează pe toate când trăim în realitatea dominantă. Și acum voi începe mica mea analiză...

Extazul e politic

Probabil niciuna dintre noi nu merge la petrecere gândindu-se că face un gest politic și e foarte bine așa, căci nu trebuie să aplicăm nici un fel de etichetă strămtă petrecerilor – semnificația petrecerii trebuie să rămână ambivalentă și deschisă. Dar în același timp, a participa la o petrecere liberă, fie în chip de organizatoare fie de petrecăreață, e un gest perturbator pentru realitatea dominantă. În ce ar putea consta această perturbare? Nu în ceea ce fiecare dintre noi face în timpul petrecerii, ci mai curând în ceea ce petrecerea însăși reprezintă: un eveniment autonom și autogestionat care nu cere permisiunea,

ajutorul, finanțarea, tutelajul sau binecuvântarea nici unei autorități politice, administrative, culturale sau economice sau a grupurilor armate care le păzesc. Amenințarea pe care petrecerea liberă o reprezintă pentru ordinea dominantă este că refuză poziția de pasivitate și supușenie pe care ordinea burgheză o numește „libertate” și bunătățile mucegăite pe care această ordine le numește „distracție”. Faptul că, la petreceri, ne luăm extazul și realitatea în propriile noastre mâini constituie nesupunerea maximă într-o realitate burgheză construită ca un dispozitiv de control ce încearcă să se asigure că nu scapă nimeni din peisajul său trist de centre comerciale, instituții de dresaj, lagăre de muncă și parcuri de distracții. De fapt, mișcarea free party dă un exemplu super prost...

O să insist un pic asupra acestor idei deoarece, chiar dacă multe dintre noi cunosc deja argumentul, ar putea fi de folos în a explica de ce autoritățile și cetățenii supuși percep mișcarea ca pe un pericol și de ce, istoric, au mobilizat resurse importante pentru a o elimina, evident fără succes.

Viețile noastre sunt un teritoriu ocupat

Viețile noastre sunt un teritoriu ocupat. Cine controlează resursele în comunitatea ta, cine îți modelează cartierul și peisajul ce-l înconjoară, cine îți decide programul în fiecare zi și lună? Chiar dacă ești propria patroană, ești tu aceea care decide ce trebuie să faci ca să câștigi bani? (Crimethinc.)

Regimul burghez se laudă că este unicul în stare să le furnizeze cetățenilor săi acel extraordinar elixir pe care ei îl numesc „libertate”. De fapt, acest regim auto-intitulat „democratic” ne asigură că orice realitate organizată după principii diferite de ale sale este echivalentă cu totalitarismul, opresiunea, mizeria, fanatismul, primitivismul, delincvența, degenerarea, haosul, pandemoniul și așa mai departe. Și totuși, în acest „paradis al libertății” orice activitate care nu obține aprobarea și nu se supune controlului unei autorități sau alteia e rapid blocată de paznicii ordinii. De fapt, în „libertatea” burgheză nimănui nu îi este permis să facă nimic pentru a-și construi realitatea imediată dacă nu respectă obligațiile de: a prezenta autorităților și/sau experților un raport infinit de detaliat despre ce vor să facă; a se supune unui număr infinit de legi,

regulamente sau norme; a plăti prețuri ridicate în diverse monede (bani, timp, demnitate, autonomie, imaginație...); și a obține un număr infinit de autorizații, aprobări și atestate. Cu cât ne gândim mai mult, cu atât pare că „democrația liberală” ne cere să abdicăm orice experimentare și să ne supunem, în fiecare clipă, unor reguli în afara controlului nostru.

Că acest „paradis al libertății” seamănă cu o instituție carcerală nu e o întâmplare, ci rezultatul unei strategii de guvernare care începe a forma pe fiecare dintre noi încă din copilărie. Ceea ce regimul burghez cheamă cu mândrie o „educație bună” de fapt formează copila în a fi docilă și supusă și în a deveni adulta tipică care își dorește o viață „comodă”. O comoditate care înseamnă conformism și pasivitate: a respecta regulile și a nu ieși în afara lor. Chiar dacă unele dintre noi scapă din acest mecanism de guvernare, rezultatul său general este cel pe care Foucault îl numea o „societate a spovedaniei”: un loc unde nici una dintre noi nu este în stare să facă nimic fără să fie supervizată de o autoritate. Mai întâi, cetățenii trebuie să-și mărturisească „păcatele” (cum mănâncă, ce visează, cum muncesc, cum se fut, cum înfrumusețează casa, cum doresc, cum simt extazul) unei experte (profesoară, psiholoagă, doctoriță, analistă, avocată, sexologă, terapeută, antrenoare, nutriționistă, guru al modei etc.). După ce le-au ascultat mărturisirea, aceste experte/preotese le „absolv” și le îndrumă sau, în limbajul medical care e mai la modă, le pun diagnosticul și le vindecă de probleme. În acest fel, cetățenele fidele sunt controlate atent nu doar de lege ci mai ales de norme: de sisteme de evaluare și clasificare care, în orice moment al vieții lor, le judecă valoarea și virtutea. Din acest punct de vedere, un „like” pe Instagram este un instrument de guvernare la fel de puternic ca o notă obținută la școală, și o modă este un instrument de guvernare la fel de puternic ca o regulă oficială.

Cetățenilor reali le place să creadă că această rețea de standarde, reguli, algoritmi, sfaturi, norme și legi pe care le urmează voluntar este sinonimă cu libertatea absolută. Le place să se convingă că nu există nici posibilitatea, nici nevoia unei alternative. Noi, însă, am priceput: ăsta e un regim social pueril, trist și sadic din care trebuie să scăpăm.

„Nu e că lumea uită de nefericirea produsă de servitute; dar îi îndură umilirile ca și când ar fi un destin asupra căruia nu au alege; sau chiar, mai

simplu, ca pe un mod de viață cu care unul (sic) se obișnuiește. Sistemele de slugăreală de succes rup legătura dintre sentimentele de tristețe cauzate de sclavie și conștiința de a fi sclavizat. Deoarece claritatea acestei conștiințe [că unul e sclav] întotdeauna poartă cu sine riscul de a reaprinde gândurile de revoltă.”
(Etienne de La Boétie)

Petrecerea ca spațiu nedisciplinat

Sper că mică mea digresiune nu a fost prea plicticoasă. M-am gândit că ar fi utilă pentru a înțelege frica pe care petrecerile libere o trezesc în autoritățile „liberale” și în cetățenii loiali. Petrecera reprezintă pentru ele un inamic deoarece scapă din rețeaua de guvernare și, prin urmare, riscă să producă și să ascundă tipul de persoană pe care o tem cel mai mult: una inguvernabilă. Acesta este, aș sugera, și motivul pentru care autoritățile caută în permanență să imprime în psihicul colectiv imaginea petrecerii ca o orgie de droguri și auto-distrugere fără creier, o vizuină de demoni: pentru a ascunde faptul că mișcarea ridiculizează principiile de bază ale societății burgheze. Mda, păi mie cel puțin nu îmi displace să fiu demonizată de ăștia.

Discursul oficial pe care poliția îl folosește pentru a justifica războiul pe care l-au pornit contra mișcării free party e că încearcă să prevină tulburări publice, autolezionismul și vânzarea și consumul de droguri. Infinita lor toleranță față de consumul de droguri în alte medii, de exemplu în cluburile comerciale sau la petrecerile date de celebrități și în general inutilitatea rizibilă a „luptei contra drogurilor” purtate de poliție; faptul că forțele de ordine acceptă orice tip de „tulburare a liniștii publice” care plătește tainul, de la barurile, cluburile sau concertele comerciale până la evenimentele corporative care pot bloca orașe întregi pentru câteva zile; și disprețul lor generalizat pentru viața persoanelor pe care autoritățile le consideră „nedemne de a trăi” fac această justificare ridicolă. Nu o cred nici pentru o clipă. Dacă forțelor de ordine le este ordonat să spargă orice petrecere e deoarece cele care ne guvernează sunt speriate mortal de orice eveniment care demonstrează posibilitatea unei lumi diferite, create fără autorizația sau supervizarea lor. În ochii autorităților, petrecerea liberă este un spațiu indocil, unde viețile se răscoală contra ocupației; această dorință

de autonomie autoritățile o numesc „amenințare a ordinii publice” și încearcă să o reprime. Bătălia dintre mișcarea free party și forțele de ordine a început cu decenii în urmă și continuă. Pe termen lung, vom învinge. Între timp, însă, cu intensificarea paranoiei autorităților și a cetățenilor leali, represiunea s-ar putea să se întetească.

Vești din Londra (luate de pe un site britanic):

Politia metropolitană asociază proliferarea rave-urilor ilegale cu amenințarea ordinii publice și cu delincvența legată de droguri, și de aceea dedică din ce în ce mai multe resurse pentru a le împiedica. În martie, poliția metropolitană a făcut o declarație publică în care afirmă că în ultimii ani a „reînnoit” atenția acordată evenimentelor muzicale fără licență „în urma morții unor tineri și a unor grave dezordini” ... Instrumentele utilizate în momentul de față de către Comandoul de Ordine Publică al Poliției Metropolitane includ monitorizarea online și folosirea de agenți de inteligență care se infiltrează în rave-uri. În ianuarie [șeful poliției] Oldham a declarat că se aștepta ca represiunea să aducă o scădere semnificativă a rave-urilor ilegale în cursul anului 2018. „Cred că suntem foarte aproape de punctul în care vom avea un efect drastic asupra rave-urilor în sensul de a da pagina și a determina scăderea numerelor”.

Distracția e chestie serioasă: momente din mișcare grecească

La sfârșitul lui 2001 a fost o petrecere în Propilea, în fața rectoratului Universității în centrul Atenei. Void Network a ocupat locul pentru 24 de ore. S-au reunit toate triburile, erau 5-6000 de persoane, blocând străzile, dansând. Poliția antiriot ne înconjură dar nu putea să facă nimic deoarece piața aceea era protejată de azil oficial. Acela a fost un eveniment foarte important, toți oamenii ăștia ocupând o parte din oraș, dansând împreună și scriind slogani pe pereți. Dimineață am ocupat zona unei importante stații de metrou, Panepistimo. Muncitorii și alte persoane veneau și vedeau această scenă și nu puteau înțelege cum se poate întâmpla, era prea departe de realitatea lor. Asta

a chestia cea mai importantă, să creem găuri în realitate pentru a demonstra persoanelor că putem crea tot ceea ce dorim, trecând peste aceste blocaje în conștiința generală a societății. A fost într-adevăr o experiență importantă. Pentru mine această petrecere sintetizează întreaga idee a mișcării multidimensionale. (J, liber cugetător și organizator de evenimente subterane, anarhist spiritual grec)

ZAP!

E deja o practică comună ca spațiul ocupat de petrecerea liberă și practicile care se dezvoltă acolo să fie numite TAZ (Temporary Autonomous Zone, Zona Autonomă Temporară, după conceptul lui Hakim Bey). Aș vrea, în glumă, să schimb numele spațiului de petrecere pentru a-i accentua dinamica fluidă și neprevăzută. Dacă teritoriul petrecerii este un focar de contra-realitate care circulă continuu; sau un experiment în extaz autonom în perpetuu mișcare, atunci am putea să-l numim Zona Autonomă Nomadă (ZAN) sau migratoare (ZAM). Dar, pentru efect dramatic, vreau să folosesc acronimul ZAP și există o serie întreaga de adjective dintre care putem alege pentru a defini Zona Autonomă: Proteică, Peripatetică, Polifocală, Plasmatică, Parazitară, Paranormală (adică dincolo de percepția dominantă a normalității), Poltergeist, Perpendiculară (pe direcția societății burgheze), de Pandemoniu, Pirată etc.

Contra-economia ZAP

Îmi place să cred că ceea ce se întâmplă în interiorul ZAP reprezintă construcția unei **contra-economii**, în sensul că crew, triburi, soundsystems, DJ și participanți organizează o economie care se opune logicii de panică, de datorie, de umilire, de pasivitate și de ierarhii de putere ce caracterizează economia burgheză.

ZAP refuză ordinea dominantă în multe feluri: e o forma de hedonism dionisiac în care transformarea percepției cotidiene și celebrarea euforică se opun simbolic egoismului disciplinat creat de realitatea burgheză și eticii sale a

muncii, eficienței, siguranței, comodității, autocontrolului, prudenței, planificării, „bunului simț”, utilului și decenței. ZAP ridiculizează obsesiile burgheze cu curățenia, igiena, vestimentația, grija de sine și auto-prezentarea ca și cand am fi un produs pe piața. Și, natural, ZAP merge contra logicii câștigului și profitului care unge angrenajele lumii capitaliste. Complicitatea, solidaritatea, grija de cealaltă, afecțiunea, generozitatea, blândețea, împărțeala și anti-materialismul pe care le-am trăit la petrecerile siciliene se opun individualismului și spiritului de competiție ce caracterizează dispozitivele sociale mainstream. Persoane care își surâd, își vorbesc, dansează cu străinii, oferă mici cadouri și îmbrățișări, se caută unele pe celelalte și așa mai departe: astea-s lucruri inestimabile. Sper că această formă de a fi împreună va supraviețui chiar și dacă mișcarea noastră mică va deveni mai mare și mai cunoscută și va începe să atragă aceste tipuri umane careucid frumusețea oricărui mediu underground: mă refer la hipster și fashionista ieșite la vânatoare după noua chestie „alternativă” unde să-și expună „orbitoarea lor excepționalitate”.

Noile forme de a fi împreună ale mișcării rave trimit în căcat Statul, Națiunea și ideologia și inventează o multiplicitate de comunități voluntare și selective ce nu mai au nevoie de o semnificație precisă sau de un adevăr precis. (Mik Polyfreak, anti-avangardist tekno)

Cei care organizează petreceri libere câteodată se definesc ca un trib. Cunoaștem genealogia acestui termen (Spiral Tribe etc.). E interesant să ne amintim că termenul „trib” sugerează o formă de organizare socială pe care dispozitivele coloniale moderne o definesc ca „primitivă”, incivilă sau chiar anti-civilizație. Îmi place să cred că facem toate parte dintr-un trib de barbare. În imaginația paranoică a iluminismului European, barbarele sunt acel tip de persoane „primitive” care nu simt nici un fel de frică reverențială în fața civilizației europene occidentale, care nu au respect sau admirație pentru această civilizație și nici o dorință de a o imita. Triburile barbare refuză cu încăpățănare să se simtă inferioare în fața „progreselor” civilizației imperiale. Vin în orașele aurite ale Europei nu pentru a fi dresate în a deveni ca localnicii, nu pentru a fi educate, integrate sau asimilate; nu vin pentru a admira palatele, catedralele, muzeele, bulevardele, automobilele, cafenelele și ceasurile de mână. Vin din

teritorii necunoscute din afara zidurilor orașului, vorbind limbi de neînțeles, mânate de dorințe la fel de neînțeles, pentru a prăda, demola și incendia aceste orașe aurite, după care se întorc cu prada în necunoscutul de unde au venit. Sper ca mișcarea free party să continue să terorizeze visele paznicilor ordinii la fel cum barbarele terorizau visele orașelor de aur ale Europei.

ZAP e destabilizantă și pentru că e ascunsă ochilor mainstream-ului. Trăim într-o epocă în care toate se expun cu abandon extatic prin marea de insectare și diorame din social media, înregistrând și făcând public în mod obsesiv fiecare mic eveniment din viața lor previzibilă. Secretoșenia, practicile conspirative și invizibilitatea mediatică ale petrecerilor sunt un mare „Crapă!” adresat spectacolului cyber-realității. A refuza să participi la cursa de șoareci pentru faimă și recunoaștere din partea instituțiilor și autorităților muzicale sau artistice tradiționale, a rămâne o prezență subterană, cunoscută doar de cei care trăiesc în aceasta lume, azi reprezintă fără îndoială practici radicale.

În fine, îmi place să-mi imaginez că există un element nihilist în mișcarea free party care nu este motivată de dorința de a ameliora sau de a se integra în ordinea dominantă, ci de dorința mult mai radicală de a ieși din aceasta. Petrecerile nu sunt doar o reacție la eșecul ordinii dominante în a ne oferi distracție, cum sugerează o interpretare recentă a scenei neo-rave din Londra după care, dacă ar exista măcar ceva cluburi comerciale de calitate, am fi mulțumite să petrecem acolo. Mișcarea, cel puțin pentru mine, reprezintă un atac contra elementelor fundamentale ale culturii burgheze, așadar ceva ce nu se poate reintegra sau coopta în industria de festivaluri sau cluburi comerciale, legale și hipster. Pentru mine, mișcarea este antagonism pur, o formă de refuz ce nu poate fi decât în afara și împotriva atâta vreme cât există ordinea burgheză tradițională.

Anumiți „analiști” ai mișcării rave (cum ar fi Gilbert și Persons, doi căcăcioși baricadați în birourile lor universitare), deploră reluctanța mișcării rave de a articula cerințe politice mai „tradiționale” cum ar fi aceea pentru „săptămâna de lucru mai scurtă și salarii mai mari” sau de a îmbrățișa forme de organizare muncitorească clasică (sindicate etc.). Acestor găinari le spun: nu mă interesează politica voastră mumificată și nu am nevoie de niște leșuri

conservate în formolul universității sau a oricărei alte instituții care să-mi țină predici despre ce este o viață adecvată. Nu mă interesează să ameliores ordinea burgheză sau viața cetățenilor docili. Și e clar că nu voi cerși niciodată fărâmi-turi de la Stat, corporații, patroni, bogățani sau alte santinele ale acestui lașăr de concentrare pe care ei îl numesc „societatea civilă”. Nu mă interesează lumea lor de proprietăți private, profit și cruzime. Ceea ce facem noi aici este separare, dispariție, ieșire din joc și un adio realității dominante și preocupărilor sale idioate – asta nu e un act de pasivitate, cum cred acești „analizști” mioopi, ci un nihilism vesel: lumea burgheză trebuie să dispară pentru a face loc unor chestii noi și până când vom putea să-i dansăm pe mormânt, nu mă interesează decât să completez cu celelalte brigande, dezertoare, rebele și renegate despre cum să construim o mică lume compusă din forme de viață alternative și extazuri în afara legii. Ascunse de ochii indiscreți ai apărătorilor ordinii, râdem pe la spatele spinărilor lor plecate. (Pera Kolera, aventuriera anarhoteknosonica)

Auto-sabotaj...

Deoarece reprezintă insule vulcanice de contra-economie care apar în marea toxică a ordinii dominante, petrecerile libere trebuie să lupte pentru a nu fi contaminate de aceasta toxicitate. Dar, inevitabil, câteodată o reproduc, automat.

Desigur, o contra-economie trebuie să elimine elementele ordinii dominante pe care cu toatele le găsim dezagustătoare. Dar trebuie în același timp, să fie atentă să nu permită crearea de ierarhii, clici, meschinării și concurență între producătoarele contra-economiei însăși, deoarece astfel de comportamente, zic eu, sunt semn că importăm în realitatea noastră ambiția, carierismul, cultul “amplouiatului lunii” și cultura de umilire reciprocă ce definește locurile de muncă capitaliste.

Inevitabil, contra-economiile importă anumite fetișuri ale materialismului capitalist, reproducând fascinația mainstream cu obiecte care încep să semni-fice statutul superior și de șmecherie al unei persoane, de la pantofii de marcă la aparatura electronică. În plus, gentrificarea scenelor, care devin “artistice”,

la modă, snoabe și exclusiviste e ceva ce, istoric, a distrus frumusețea multor economii alternative.

Pentru a supraviețui, Spectacolul burghez are nevoie de control social. Poate recupera o situație potențial periculoasă schimbând terenul, creând alternative fascinante sau îmbrățișând amenințarea, făcând-o nepericuloasă și vânzându-ne-o nouă înapoi. (Karabass Badass, bucanier drum n'bass)

Deoarece orice sistem patriarhal, inclusiv cel burghez, cere supunerea la anumite coduri de „comportament corect” care înseamnă heterosexism, misoginie și ierarhii falice de putere și valoare, orice amenință această „corectitudine” produce paranoia între cetățenii fideli, care visează la o lume compusă din „bărbați adevărați” și „femei adevărate”, o lume fără transgresiune, ambivalentă, incertitudine sau fluiditate de gen/sex/sexualitate. Ar fi absurd, cred, să încercăm să construim o realitate alternativă fără a ataca ordinea patriarhală. Pe scurt, dacă ordinea dominantă e construită pe valorile misoginiei și homofobiei, nu e adevărat că lumea noastră free party trebuie să i se opună și să fie anti-homofobică, queer și feministă? Din puținul pe care îl știu lucrul acesta este înțeles în interiorul mișcării, chiar dacă am văzut ceva episoade izolate de violență macho și anumite comportamente sexiste și misogine la petreceri. Probabil o să aflu mai multe pe tema asta în viitor.

Ok, asta-i tot. Petrecere frumoasă demoni dansatori, ne vedem la soundsystem.

Au apărut deja

BROȘURI în limba:

Română

- A. Răvășel* – Mircea Rosetti
Adrian Tătăran – Panait Mușoiu
Andie Nordgren – Anarhia relațională
(introducere de *hopancarusel*)
Colin Ward – Anarhismul ca teorie a organizării
CrimethInc – Vot vs. Acțiune Directă
Cristian-Dan Grecu – Csipike – piticul comunist
Dennis Fox – Anarhism și psihologie
Necunoscut – Slogane din mai 68
Emma Goldman – Căsătorie și iubire
Emma Goldman – Nu există Comunism în URSS
Giorgio Agamben – De la un stat al controlului către un praxis al puterii destituente
Ionuț-Valentin Cucu – Kurzii, între naționalism identitar și federalism libertar
Martin Veith – Neobosit! Iuliu Neagu-Negulescu
M.E.K.A.N. – Demoni Dansatori: cugetări provizorii asupra mișcării free party siciliene
Mihail Bakunin – Catehism revoluționar
Murray Bookchin – Municipalismul libertar
Robert Graham – Ideea generală a Revoluției la Proudhon

Veda Popovici – Poliția Ucide! Practici și principii pentru o solidaritate feministă anti-represiune

Vlad Brătuleanu – Anarhismul în România

Maghiară

Giorgio Agamben – Az ellenőrző államtól a destituáló hatalom praxisáig

Murray Bookchin – Libertárius municipalizmus

Engleză

Cosmin Koszor-Codrea – Science popularization and Romanian anarchism in the nineteenth century

Cristian-Dan Grecu – Csipike – the Communist Pipsqueak

Vlad Brătuleanu – A Brief History of Anarchism in Romania

CĂRȚI în limba:

Română

Iuliu Neagu-Negulescu – Arimania
Mihail Bakunin – Dumnezeu și Statul

